

Éra una dona trista i apagada;
mes duia el cor la flama de l'amor.
Amor secret que en sos ulls, gosada,
feia lluir l'esclat de la mirada
trèmula de dolor.

L'eròtica promesa, no volia
perdre's en la foscor de la nit.
I era la força que en son cor sentia
com una poderosa rebel·lia
contra el plaig i el vequí.

La soledat amarga del seu viure,
ferida d'esperances sense ven,
somniaava l'amor per e éser lliure
per gràcia de l'oblit. Volia viure
la vida sempre greu.

Fètil llavor de passions, el lliri,
^{alba i vespere}
~~flor de sol~~ de sa fides ller,
sembra el goig de l'amor deliri
solcant silencis tràgics, el martiri
de sofrir i esperar.

Mes un bon die, fou l'Amor le rose
 que li esclata, de sobte, el món obscur;
 i senti' que oblidava tota cosa
 tornant-se alada l'ànima reclosa
 més enllà de tot mur.

Plouí se vida le raó novella
 que torna clara le foscor del món.
 Sobé el miracle de Trobar dins d'ella
 le clau secreta que obri le portello
 de la fe